

Senioren

Seniorstevnet på Hurdalsjøen hotell

Lasse Stølen:
Gud har ikke dødelige
våpen! s. 6

Trygve Andersen:
Åndelige røtter
s. 12

Finn Møller Nielsen

FORMANNENS TANKER

Naturkreftene og Guds kraft

Formannens høsttanker om hagen og Hurdalsjøen

Det er midt i august når jeg skriver dette, og da kan man diskutere om det er sensommer eller høst. Det er i alle fall en fin tid for meg, da man kan glede seg over det arbeid man har utført i sin lille hageflekk. Vi har to solbærbusker og en ripsbusk, som har gitt oss en rik avling som er godt å ha i form av saft og syltetøy.

Foruten rips og solbær har vi litt poteter, gulrøtter, rødbeter, grønnkål, persille og plukksalat. Det er deilig å gå ut i hagen og hente det man vil bruke og være sikker på at det er økologisk. Jeg plantet et plommetre i fjor, og vi fikk fire plommer, så det er da en forsiktig begynnelse. Ellers er det mange epler på våre to epletrær. Dette var en liten rapport fra hagen vår.

Ellers går mine tanker til sommerens seniorstevne på Hurdalsjøen hotell. Det var første stevne jeg hadde ansvaret for, da det forrige ble avlyst på grunn av koronabølgen. Vi var i alt 58 deltagere, og 15 var fra Danmark. Det var tre personer fra styret. Randi Viksand Nordahl hadde ansvar for registrering, Rolf Angelsen stod for teknikken, slik at lyd og bilde kom riktig fram, og jeg var ansvarlig for resten. Jeg sier takk til de to som hjalp til med den praktiske avviklingen, men jeg ønsket at det var flere fra styret som hadde prioritert treffet.

Frøydis Liseth har skrevet et referat fra

stevnet, så det vil jeg ikke ta for meg. Neste år møtes vi i Danmark, fra 23. til 28. juli. Roger Robertsen blir hovedtaler, så jeg vil oppfordre så mange som mulig å legge planer for å tilbringe en uke i vårt naboland.

Ellers tenker jeg på det som skjer i verden, og det vi har erfart i vårt eget land, når naturkreftene har herjet mange steder. I *Alfa og Omega*, bind 8, side 95, skriver Ellen White om hvordan Satan arbeider gjennom naturkreftene for å ramme dem som ikke er beredt for det som kommer.

Han kjenner de skjulte krefter i naturen, og han setter alt inn på å påvirke naturkreftene så langt Gud tillater. Gud holder sin hånd over sine skapninger og verner dem mot ødeleggelsens makt. Men kristenheten har vist forakt for Guds lov, og Herren vil gjøre det han har sagt at han vil gjøre. Han tar sin velsignelse bort fra jorden, og fjerner sin beskyttelse fra dem som gjør opprør mot hans lov og lærer andre å gjøre det samme. For å fremme sine egne planer, vil Satan favorisere enkelte og gi den framgang. Andre vil han bringe ulykke over, og så få folk til å tro at det er Gud som hjemsøker dem.

Til slutt er det mitt håp å se så mange seniorer som mulig til treffet i Mjøndalen søndag 22. oktober. Generalsekretær i Bibelselskapet, Øyvind Haraldseid, gjester oss om ettermiddagen og tar del i programmet sammen med pastor Reidar Kvinge og andre. Velkommen. ■

Jeg er glad for at jeg fant Jesus

De eldre år gir tid til refleksjon og modning, sier Seniorforeningens sekretær.

Vi har alle våre veier i livet, også Torgunn Skoglund. For en følsom sjel i tenårene var tiden omkring 1970 en utrygg tid. En lærer i ungdomsskolen forklarte hvor alvorlig og farlig verden var, med krig og rykter om krig og jern-teppet og atombomben som damoklessverd.

– Jeg ble skikkelig skremt, og samtidig åpen for å ta imot et budskap som gir framtid og håp. Og jeg er inderlig glad for at jeg fant Jesus. Han sier: «Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, så vil jeg gi dere hvile.»

i 1970 møtte hun en ung adventist, Torbjørn Sigvartsen. Han inviterte henne med på møter i adventistkirken i Stavanger. Da ble det lagt et grunnlag. I 1971 begynte hun på Fana folkehøgskole. Fra første sabbat av fant hun veien til Bergen Adventistkirke. Det var ikke så enkelt å finne fram til adressen, men da hun først fant den, kom hun igjen, og igjen. Det var som et svar på bønn. Etter en stund med bibelstudier ble hun døpt og tilsluttet menigheten.

Torgunn vokste opp på en gård i Time på Jæren sammen med fire brødre. Det var en travel og trygg oppvekst. Hun ble for øvrig født tretti år etter at Arne Garborg døde. Han ble jo også født i Time, og som forfatteren har også Torgunn et litterært talent. Se diktet på baksiden av *Senioren*.

– Beslutningen om å bli medlem av et ikke altfor kjent trossamfunn vakte naturlig nok en viss skepsis i familien, som var rotfestet i statskirken. Men vårt bibelsyn og budskap er ikke

begrenset til de siste ting; det gir mening og livsmot.

Torgunn er åpen med at nervene ikke alltid har spilt på lag, men hun understreker at det skjer sjelden og absolutt er til å leve med. Trolig lærer man også noe når hverdagen kaster skygger?

Hun har vært vikarlærer i tjuv år og arbeidet i barnehage i tolv år, og det har vært gode år. Nå er hun pensjonist.

– **Er det en gevinst ved å bli eldre?**

– Ja, er det ikke godt å gjøre det man vil? Friheten gir og rom for å «realisere» seg selv på en konstruktiv måte. Og så har man forhåpentligvis ervervet seg en viss livsvisdom i årenes løp? Den første del av vårt liv på jorden går oftest med til å finne sin egenart og identitet; de eldre år gir tid til refleksjon og modning.

Men Torgunn fyller ikke sine dager med lediggang. Hun er aktiv både i menigheten og lokalmiljøet. For eksempel er hun med i et lederforum for kirkene i byen, som arrangerer fellesmøter og samarbeider om det de kan forene seg om. Og hun har lederverv i Hvite Bånd, Kvinners internasjonale bønnedag. I tillegg har hun sagt ja til å være sekretær for Seniorforeningen.

– Sabbaten er en liten høytid; jeg er glad i å treffe trossøsken og å samtale fortrolig om det som betyr mest for oss, sier Torgunn, som bor i Vefsn sammen med mann, to barn og to barnebarn.

Ove S. Berntsen

Thorvald Guleng

Når livets tsunami treffer oss

TANKER OM
BIBELVERSET PÅ EN
MINNEPLAKETT.

.....
Tekst: Thorvald Guleng

Jeg som skriver denne artikelen, og de fleste av dere som leser dette, har passert mid-dagshøyden i livet. Vår stund på jorden ebber ut. Vi ser bakover.

Vi har opplevd gleder og sorger. Som det heter i en sang fra musicalen «Fiddler on the roof»: *Swiftly fly the years, one season following another, laiden with hap-piness – and tears.*

Hva er det som fyller vårt sinn, når vi tenker bakover?

Jeg hadde en sterk trosopple-velse på en ferietur sammen med min kone på Nord-Vestlandet for noen år siden. Da vi passerte Stryn, tok vi en avstikker inn til

Loen og til enden av Lovatnet. En meget verdifull avstikker.

I sørenden av Lovatnet troner Ramnefjellet. Det store såret i fjellet slår oss i øynene. Her har det skjedd noe.

Året er 1905, det er midtvinters, den 15. januar, like før midnatt.

En del av Ramnefjellet raser ut i Lovatnet nedenfor. Det resulterer i en kjempebølge. Tsunamien er 40 meter høy. En vegg av vann velter innover vollene og knuser alt på sin vei. Gårdene blir slått til pinneved. 61 mennesker omkommer i ulykken. Kun ni av dem ble funnet. De andre fikk sin grav i Lovatnet.

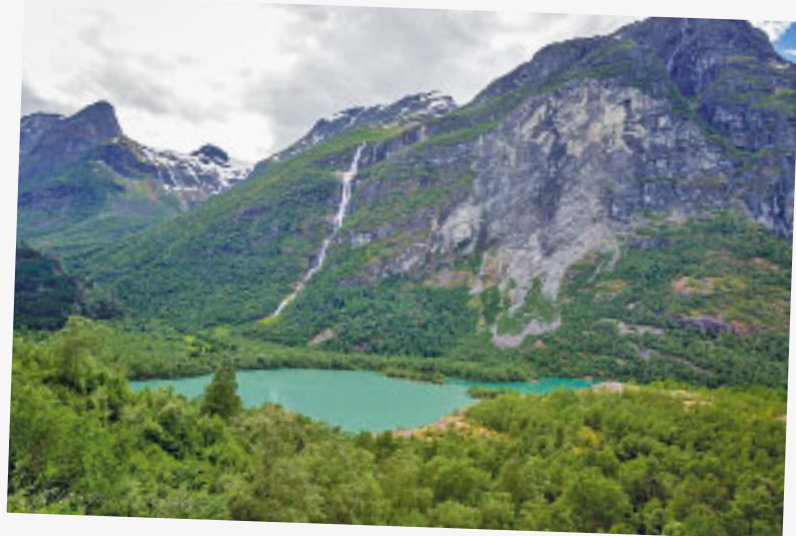
De overlevende vendte tilbake. Gårdene ble bygget opp igjen, og det alt gikk bra i 35 år. Men så – den 13. september 1936, klokken halv fem om morgenen – gikk et nytt ras fra Ramnefjellet. Denne gangen resulterte det i en mye større flodbølge. På wikipedia står det at tsunamien var 70 meter høy. 74 mennesker omkom.

Nå ga folk opp. Gårdene ble ikke bygget opp igjen. Et nytt ras i 1950 resulterte ikke i noen ny tsunami. De to første rasene hadde fylt såpass mye opp i vannet nedenfor.

Det som ga meg den enestående og sterke trosopplevelsen, var møtet med et skriftsted ved enden av Lovatnet.

Vi parkerte ved en rasteplass. Derfra kan man skue ut over Lovatnet, og skimte det rustne vraket av turistbåten Lodølen som er løftet flere hundre meter vekk fra stranden.

Ved rasteplassen er det festet en minnetavle i fjellet. Øverst på minnetavlen står det: «Til minne um deim ein ikkje fann att, men som fekk si grav

her i vatnet ved dei to Lodasulukkene.»

Deretter står det en mengde navn. Det var i alt 95 personer som ble gravlagt i Lovatnet. Det er særlig to navn som går igjen, Nesdal og Bødal.

Nederst på minnetavlen står det et bibelvers. Og da jeg leste dette verset, traff det meg i sjel og hjerte. Det var et møte med Gud.

Hvilket bibelvers velger et bygdesamfunn å sette på en minneplakett etter to ulykker som krevde 135 menneskeliv, der hele familier ble utslettet? Hva velger man å fokusere på?

Jeg husker det godt. Hvor overveldet og imponert jeg ble. På tross av sommervarmen var det en *frys-på-ryggen-opplevelse* å møte dette skriftstedet i tragediens nærhet.

«Um fjelli vik og haugarne sviktar, so skal ikkje nåden min vika frå deg, og mi fredspakt skal ikkje svikta segjer Herren som miskunnar deg.» Jes 54,10

Hvor godt det er å kunne ha et slikt fokus! Vi møter alle en tsunami på vår vandring gjennom livet. Hvor herlig det da er å kunne fokusere på *hans* løfte. Selv om fjellene viker og haugene faller, så skal ikke *hans* nåde vike fra oss. Selv om tragedie rammer oss, står *hans* kjærlighet fast. ■

Lasse Stølen

Gud har ikke dødelige våpen i verktøykassa!

Jesus gir oss et bilde av Gud som er helt annerledes enn mange av fortellingene i Det gamle testamentet.

.....
 Tekst: Lasse Stølen ✍️

Må jeg tro at Gud dreper barna sine? Må jeg tro at han beordret steining av en mann som sanket ved på sabbaten? Må jeg tro at det var Gud som druknet millioner av mennesker ved å iscenesette en gigantisk flom. Må jeg tro at det var min Gud som ga ordre om folkemord og etnisk rensing av kanaaneerne?

En skulle tro det, for når jeg forteller og skriver om at jeg ikke tror på en slik Gud, er det mange adventister som har godt rykte på seg, som forsøker å omvende meg til å tro på en grusom Gud.

De siste årene har fått meg til å se nødvendigheten av å rangere tekster. Noen tekster har forrang fremfor andre. I Johannesevangeliet kapittel 14 fortelles det om Filip som kommer med følgende forslag til Jesus: «Herre, vis oss Far, det er nok for oss.» Jesus svarer: «Kjenner du meg ikke,

Filip, enda jeg har vært hos dere så lenge? Den som har sett meg, har sett Far.» Begynnelsen av brevet til Hebreerne gir oss mer enn et lite hint om at Jesus var Guds siste utspill i forsøket på å gi verden et bilde av hvem Han egentlig er: «Han er utstrålingen av Guds herlighet og *bildet av hans vesen.*» Det forteller meg at det Jesus viser, er det sanne bildet av Gud. Skydekket fra Det gamle testamentet er borte. Nå er det klarvær. Gud er lik Jesus. Alle andre inntrykk og bilder vi måtte ha av Gud, må vike fremfor det bildet Jesus tegner.

ILD FRA HIMMELEN?

Til dem som har sten i hånda, sier han: "La den som er uten synd, kaste den første sten." Til Peter sier han: "Den som griper til sverd, skal falle for sverd." Til Johannes:

"Da disiplene Jakob og Johannes fikk høre dette, sa de: «Herre, vil du at vi skal by ild fare ned fra himmelen og fortære dem?» Men han snudde seg og talte strengt til dem. «Dere vet ikke hva slags ånd dere er av», sa han" (Luk 9,54-55). Han advarer disiplene: «Dette har jeg sagt dere for at dere ikke skal bli ført til fall. De skal utstøte dere av synagogen. Ja, det kommer en tid da de som slår dere i hjel, skal tro at de utfører en tjeneste for Gud. Det skal de gjøre fordi de verken kjenner min Far eller meg» (Joh 16,1-2).

Etter min mening tegner Jesus et helt annet bilde av Gud enn det fariseerne og Johannes og flertallet av hans samtidige hadde fått med seg fra å lese skriftene. Forfatterne i Det gamle

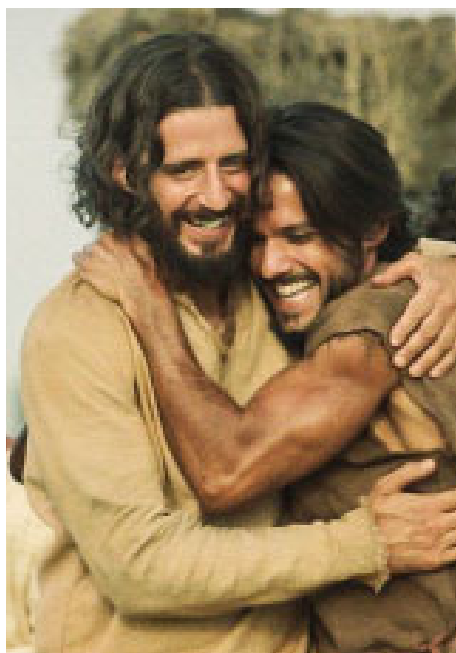
testamentet er ærlige mennesker som skriver det de tror er sant. Men det ligner mer på troen som var rådende i nabolandene enn på Gud. Misoppfatningen av Gud har spredd seg fra det 3. kapitlet i 1. Mosebok og ut gjennom hele GT. Innimellom får vi noen sanne glimt av Gud, men lureri og løgn om ham ligger på lur alle steder. Hadde vi ikke hatt det gudsbildet Jesus tegner, ville vi vært ille ute.

FRIHETEN TIL Å VELGE

Hadde de grusomme historiene i GT stått på trykk et annet sted enn i Bibelen, ville vi intuitivt ha avvist dem som vrengebilder av Gud. Men bare fordi de er nedskrevet i Bibelen, har vi trodd på dem.

For meg har det vært frigjørende at Jesu svar

til Filip har trengt seg dypt inn i hjertet. At Gud er som Jesus, gjør meg begeistret for Gud. En slik Gud er det mulig å være glad i, å elske. Det nye gudsbildet er trygt å ta med seg ut i hverdagen – i gode samtaler med hvem som helst. Gud dreper ingen, har aldri gjort det, vil aldri gjøre det. Det er imot hans vesen. Gud har ikke mer dødelige våpen i verktøykassa enn Jesus. Da hadde han vel drept Lucifer for lenge siden? Gud har gitt både Lucifer og oss frihet til velge, også det onde. Han trenger ikke å straffe synderen, for synden bærer

dødelige konsekvenser i seg selv. De vanskelige tekstene i GT må ha en annen forklaring. Jeg tror det er en annen enn Gud som dreper, som bruker sverd, vann og ild som våpen. ■

Frøydis Liseth

SENIORSTEVNET PÅ HURDALSJØEN HOTELL

Årets samling var en god opplevelse, både åndelig og sosialt!

Tekst: Frøydis Liseth

I år var det vår tur til å være vertskap for stevnet som er et årlig fellesarrangement for senioren i Danmark og Norge. For mange er denne samlingen et av årets høydepunkter. Tirsdag 25. juli kunne Finn Møller Nilsen ønske 55 deltagere vel-

kommen til Hurdalssjøen hotell. Av disse kom 15 fra Danmark. Eldste deltaker var Ida Buttedal fra Bergen, en sprek og vital 103-åring! Hotellet og naturen omkring dannet en vakker ramme rundt samværet vårt.

Årets hovedtalere var Claes Lundström og Geir Frivold. Claes' oppgave var å gi oss den bibelske undervisningen som alltid hører med på stevnet våre. Hans kone Elbjørg var ansvarlig for all sang og musikk, og Claes bidro både instrumentalt og vokalt ved all fellessang, der Joan Kristensen fra Danmark også var en inspirerende forsanger. Temaet hans ved bibelsamlingene var tanker rundt endetiden i Johannes' åpenbaring. Om dette temaet trakk han fram så mange sider at et referat ikke kan romme mer enn en kort skisse av hans undervisning.

SJOKOLADE FOR HJERTET

Geir Frivold kom til oss fra Loma Linda i California, hvor han har arbeidet som hjertespesialist i mange år, og temaet hans var naturlig nok hjertet. Vi fikk innføring i både hvordan det virker, og i hvilke faktorer som påvirker det, både på godt og vondt. Når det gjelder hjerte/kar-sykdommer, er det noen risikofaktorer vi ikke kan påvirke, slik som alder, kjønn og tidligere sykdomsforløp. Andre faktorer kan vi gjøre noe med, hovedsakelig de som er knyttet til livsstil. Geir refererte til ny forskning om hva som beskytter hjertet. Mange syntes det var interessant og matnyttig, bokstavelig talt, å lære om hvilken positiv effekt nøtter, og sjokolade, har på hjertet vårt. Men NB! Sjokoladen må være mørk, med mer enn 50 prosent fast kakao. Er kakaopro-

senten høy nok, 80 prosent eller mer, klassifiserer helsekostbransjen den som grønnsak! Så rådet er å spise en stor neve nøtter og et par biter sjokolade hver dag. Dessuten bør kaldpresset olivenolje høre med i det daglige matinntaket.

Geir og Claes var ikke de eneste som hadde noe å gi oss. Flere gjestetalere var innbudt til å formidle noe fra sine fagfelt, for eksempel Harald Bunes og Birgit Philipsen.

Harald Bunes ga oss en innføring i både kreasjonisme og evolusjonslære, og viste hvordan kreasjonismen er den beste forklaringsmodell for livets kompleksitet og mangfoldige former. For

eksempel må alle sammensatte organer ha alle enkeltdele på plass samtidig for å kunne virke. Hypotetiske utviklingsstadier på vei mot det fullstendig utviklete organ ville ikke fungere. Bak et slikt fungerende organ må

det stå en intelligent designer, som vi tror er Gud, vår skaper. Kreasjonismen utelukker likevel ikke all utvikling av artene. Et fenomen som kalles mikroevolusjon bygger på en egenskap som Gud har bygget inn i DNA-molekylet. Det kan nemlig skru av eller på eller «dimme» gener for å tilpasse individer i en art til miljøforandringer og endringer i mattilgang. Slik oppstår det stadig nye underarter. Epigenetikken er et nytt fagfelt som Darwin ikke hadde kjennskap til!

DEN GODE GJERNINGSKRISTENDOMMEN

Birgit Philipsen orienterte om ADRA's mange ulike prosjekter og satsningsområder. Hun inspirerte oss til å se at misjon er mer enn forkynnelse med ord. Den praktiske hjelpen og omsorgen vi kan gi men-

nesker, er en enda sterkere demonstrasjon av hvilken Gud vi tror på og forkynner. I en rekke tekster er ikke fokus hva vi mener, tenker eller

forstår. Å elske hverandre, slik Jesus har elsket oss, er kjernen i kristendommen! Det utfordrer oss til en aktiv og konkret innsats. Vi må åpne øynene våre og se den nød Gud ser, og vise godhet og barmhjertighet i praktiske gjerninger! La oss slå et slag for den gode gjerningskristendommen!

Claes utfordret oss til å se sammenhenger i Åpenbaringens mange symboler for å vise oss verdens utvikling frem mot historiens slutt. Gud er aktiv, men det er også motstanderen hans! Gud gjør alt som er mulig for at vi skal søke ham og sette ham først. Gi ham ære. Tilbe ham. Evangeliet må ut for at mennesker skal få en relasjon til ham. Det må ut til hele verden.

Men det forkynnes også et falskt evangelium, symbolisert ved tre frosker. Dette prøver å ligne det ekte. Merk mønsteret. Det sanne kommer først. Så kommer motreaksjonen fra «den uheldige treenighet», en sammenslåing av sekulær og politisk makt som får kongsmakt sammen med «dyret». Vi får se mirakuløse falske mirakler, tegn og undere, som prøver å være så likt det ekte som mulig. De hellige vil bli forfulgt, fordi Guds motstander prøver å ødelegge de som er på Guds side. Men vi er i gode hender.

Fortsetter på neste side ⇨

⇒ Forts. fra forrige side

Claes la vekt på hvordan vi må se Åpenbaringen 10 i lys av profetiene i Daniel 12, spesielt de 1260 årene. I begge disse kapitlene møter vi en engel som blir omtalt med nesten likelydende ord, og som sier noe om at tiden er slutt. Pioneerene trodde at tiden som var slutt, betød Jesu gjenkomst. Vi vet at de tok feil i denne tolkningen, og skuffelsen var enorm. Men når Gud griper inn for at hans hemmelighet skal bli fullbyrdet, så er denne hemmeligheten nettopp evangeliet, som i Efeserbrevet kalles *Kristi mysterium*, og som Paulus sier at han er blitt en tjener for.

Temaet for gudstjenesten på sabbaten var Guds kall. Vi er kalt til å være Guds barn, hans familie, kalt til å bli fylt av Jesus. Kristenlivet begynner ikke med å gjøre noe, men med å bli noe og være noe, å tilhøre Jesus. Vi får kalles Guds barn, og det er vi. «Dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du har utsendt, Jesus Kristus.»

Både bibelundervisning, andakter, sang og musikk var med til å gjøre stevnet til et åndelig høydepunkt. Men programmet ga også tid til mange gode pauser der vi kunne sosialisere og gjenoppfriske gamle bekjensker og stifte nye

Søndag 30. juli var det tid for avreise. Mange av oss gleder oss allerede til neste års samling i Danmark. Kom og bli med, du også! Vi sees på Severin! ■

Norgesmesteren som ble adventist

SONJA ACKERMANN-OLSEN VAR MEDLEM I ADVENTISTKIRKEN ULSRUD I 42 ÅR.

For 60-70 år siden var russerne så å si enerådende i hurtigløp på skøyter. Norge var nesten fraværende. Et hederlig unntak var Sonja Ackermann-Olsen. Hun ble født 13. mars 1934 i Vadsø. Hun ble norsk mester i 1958 og 1959 og vant både sølv og bronse i tidligere mesterskap. Og hun var med i fire VM – med tre niendeplasser. Hun ble tatt ut til OL i Squaw Valley i 1960, men avsto fra å delta, da hun følte at hun ikke var godt nok forberedt.

Allerede som tenåring var hun mer enn alminnelig interessert i idrett, og satset på skøyteløp da hun var 16 år, og tre år senere var hun en av de beste i landet. De personlige rekordene var 50,1 (500 m), 1,45,3 (1000 m), 2,37,0 (1500 m); 5,41,0 (3000 m) og 9,53,3 (5000 m). Den siste tiden var bare åtte sekunder bak verdensrekorden.

Men det som kanskje er mest interessant for *Senioren*s lesere, er at hun var syvendedags-adventist i 42 år. Sonja ble døpt 7. juni 1974 og tilsluttet Ulsrud menighet.

Jeg husker henne som et godt menneske, med et vinnende smil, og alltid rede til å gi et vitnesbyrd om sin tro. Hun deltok samvittighetsfullt i menighetslivet, blant annet ved å dele ut tusenvis av innbydelser fra brevskolen. Hun var også en av de mest aktive i høstinnsamlingen (Hjelpeaksjon).

Hun fikk selv ingen barn, men hun var levende opptatt av at de skulle bli sett og hørt i kirken.

Sonja Ackermann-Olsen døde 84 år gammel, i 2018.

Ove S. Berntsen

Sonja snører på seg skøytene.

Sammen med Alvgjestvang. Begge ble sprintmester i 1959, Sonja vant også allround.

Robert Hansen

Nytt seniorlag for Haugesund og Karmøy

Rett før årsskiftet ble laget stiftet. Jan Leknes syslet lenge med tanken og ønsket om å få i gang et tilbud for de eldre i Haugesund og Sør-Karmøy menigheter, samt venner som tidligere var med i menighetsfellesskapet. Etter pandemien ble seniorlaget etablert, til glede for mange.

– Haugesund SDA-menighet var et godt sted å være i barneårene. Og vi var mange i et aktivt ungdomslag. Den gode fellesskapsopplevelsen var en viktig faktor når vi kom til veiskillet om å følge Jesus. Da jeg fikk min egen familie, organiserte Gerd og Odd Mæland gruppen Unge familier, forteller Jan.

I mitt yrkesliv hadde jeg blant annet oppgaven med å ta hånd om og engasjere ungdommer som hadde havnet utenfor samfunnet. Jeg lærte hvor viktig det var at den enkelte hadde et sosialt nettverk hvor de kunne trives og vite seg akseptert. Det gav dem styrken til varige endringer.

Ut fra erfaringen om hvor viktig det er med et trygt og godt fellesskap, har jeg lenge sett behovet for faste arrangement for den største gruppen i menigheten vår, de over 60.

Mye har skjedd i mitt eget liv i det aller siste. I løpet av kort tid ble min kone tiltagende syk. Hun ble nødt til å flytte på sykehjem. Dette, i tillegg til egne helseplager, har gjort at jeg opplever hvor viktig det er med godt fellesskap i familie, menighet og nærmiljø.

Jeg er derfor glad for at vi har fått i gang seniorlaget. Det gjør meg godt. Nært samarbeid med andre for å holde hjulene i gang, er til oppmuntring for meg og mange i menigheten. Medlemmene av seniorlaget kommer med innspill og er med og bestemmer hva som skal skje i laget. Vi står sammen.

Det har vært hyggelige samlinger i kirkene i Skudeneshavn og Haugesund, guidet vandring i gamle Skudeneshavn og tur til øygruppen Røvær. Helt topp. Vi ser fram til nye samlinger og dagsturer til spennende steder.

– Jeg skulle ønske det var noen som kunne få til ei gruppe for unge voksne i menigheten. Uten et godt fellesskap ville Jesus vært uten disipler, avslutter Jan Leknes med et tankefullt blikk.

Robert Hansen

Trygve Andersen

Åndelige røtter

«Vi har ingenting å frykte for i fremtiden, utenom det at vi skulle komme til å glemme måten Gud har ledet oss på, og hans undervisning i vår tidlige historie» (EGW i *Life Sketches* 196.2).

.....
 Tekst: Trygve Andersen

Er du bevisst dine åndelige røtter? Vi har selv sagt Bibelen som vårt åndelige grunnlag, det er vår viktigste åndelige arv. Men vi har også noen historiske røtter i familie og i menighet, som har vært med på å skape vår åndelige identitet. Alle har vi foreldre som har satt viktige spor i oss gjennom oppveksten; mye av vår åndelige arv har vi derfra. Noen har også minner etter besteforeldre som har påvirket oss. Og kanskje er det noen i menigheten som har betydd noe spesielt for deg, og noen pastorer som vi minnes spesielt fra vår oppvekst som har satt spor i vårt sinn.

Jeg har vært en del opptatt av min historiske bakgrunn, gjennom egen slektsforskning og gjennom graving i menighetens historie, som også er min historie. Og jeg finner mye som gir meg glimt inn i en åndelig arv. Jeg holder nå på med en ny artikkel til *Adventnytt* i serien om våre tidlige pastorer. Du har kanskje lest noen av dem? Nå er det vel de færreste av oss i dag som har noe personlig forhold til disse aller tidligste pastorene i vår menighet, men kanskje har vi noen røtter der hvis vi bare leter litt.

EN HYRDE FOR GUDS FLOKK

For tiden er jeg opptatt av pastor O. A. Johnson, og det var etter forslag fra Sissel Reichelt Sjölander at jeg kom i gang med ham. Hun sendte meg noen hyggelige kommentarer til artikkelen om pastor Sevaldsen. Hun sier da også at O. A. Johnson døpte to av hennes besteforeldre på begynnelsen av 1900-tallet, og hun tenker at hun har en åndelig arv fra ham. Det syntes jeg var en interessant tanke. Så jeg sjekket mine besteforeldre og fant at jeg faktisk også er et åndelig barnebarn av Johnson, for også alle mine fire besteforeldre, Guri og Olaf Andersen og Klara og Johan Johansen, ble døpt av ham. Pastor Johnson døpte mange på begynnelsen av 1900-tallet i Oslo, og jeg tror han var en god hyrde for dem videre også. Han holdt blant annet bibelstudier om kveldene med menighetens medlemmer og andre interesserte. Sissel husker at hennes morfar sa at «det fantes ikke bedre predikant i hele Norge».

L. H. Christian skriver i sin bok *Sons of the North* om Johnson: «I sin karakter og sitt liv var han en prins blant mennesker, en sann far i sitt hjem, og en hyrde for Guds flokk... Han var tålmodig, takknemlig, og forståelsesfull, alltid klar for å hjelpe de trengende, og en svært hengiven tjener for Herren.»

Når jeg samler stoff om O. A Johnson til *Adventnytt*, finner jeg at han var barn av Tarald Jensen, en av utvandrerne fra Kristiansand midt på 1800-tallet, som sammen med noen andre familier fra samme område i Norge slo seg ned i Oakland i Wisconsin. De var åndelig sterke og søkende personer som ikke hadde det bra hjemme i Norge på grunn av statskirkemakten og et lokalmiljø som ikke kunne akseptere annerledes tenkende mennesker. Så de dro for å finne en større religiøs frihet.

Det fant de. Og en gruppe på tre-fire familier i Oakland var de første nordmennene som begynte å holde sabbat, og som så dannet grunnlag for å starte en adventistmenighet der. Den ble formelt organisert i 1861, og var da den første adventistmenigheten i verden som ikke var engelskspråklig. Det ble talt norsk. Dette er over 160 år siden, og det høres mye ut, men den åndelige veien tilbake dit er kanskje ikke så lang likevel?

Det spennende er nemlig at pastor O. A. Johnson, som kom hit til Norge i året 1900, og som altså døpte mine – og flere andres – beste foreldre, var et av barna i denne lille norske adventistmenigheten. Han vokste opp med å gå

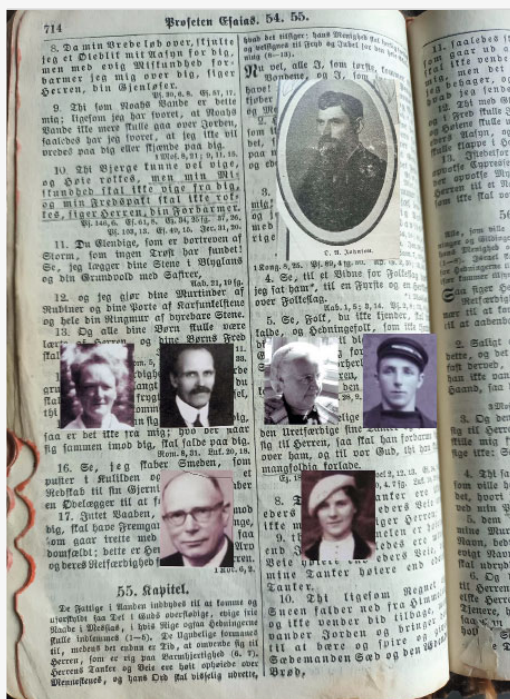
på sabbatskole og gudstjeneste, for så å bli pastor og bringe noe av denne arven sin videre.

FLERE ÅNDELIGE RØTTER

Min far, Harald Andersen, var barn i menigheten i Betel da Johnson prekte Guds ord på begynnelsen av 1900-tallet. Og det hadde nok en sterk innflytelse på ham og hele hans families åndelige liv.

Noen av oss har også andre åndelige røtter, utenfor familie og vår menighet. Jeg synes det var svært interessant når en i vår menighet nylig hadde en gudstjeneste om John Wesley, metodismens grunnlegger. Han var i Metodistkirken før han ble adventist, og har mye god åndelig arv derfra. Faktisk var jo flere av våre egne pionerer også fra denne menigheten, og brakte det videre til oss. Ellers har vi jo Martin Luther felles med mange andre, vi har de fleste av våre sanger fra andre menigheter osv. Så vår åndelige arv kan være ganske vidtrek-kende.

Poenget mitt er at vi har noen åndelige røtter som vi kanskje skulle lete frem og ta vare på minnet om. Israels barn så tilbake på Guds ledelse gjennom århundrene den gangen, og ble styrket av det. Vår egen families og menighets historie kan også være viktig å ta vare på, og det kan styrke vår tro. ■

Ove S. Berntsen

Når vi er ute av oss selv

Da folket så at Jesus helbredet en lam mann, ble de helt ute av seg av undring.

Av Ove S. Berntsen

Mange ganger er vi oss selv, som vi sier, og noen ganger er vi ute av oss selv, og spørsmålet er: Er vi mest oss selv når vi er ute av oss selv?

For å være *mennesker* trenger vi noe mer enn oss selv, en himmel som hvelver seg over hverdagens små plikter og gleder. Slike opplevelser varierer fra individ til individ. Man kan søke den store stemningen i musikk, i idrett, i andre land og kulturer, i hukommelsen. I frisk luft. Når Åsmund Olavsson Vinje satt på Falketind, forduftet melankolien og den bitende sarkasmen, og han sang i barnlig fryd og gråt han av glede over utsikten og den intense naturopplevelsen. Hjertets ”gnagsår” var glemt. Gleden var som en beruselse.

Jeg har også vært på Falketind, jeg blir også ”ute av meg selv” to tusen meter over trivialiteten. Da er jeg mer meg selv enn ellers. Det er som å se tilværelsen i takknemlighetens kikkert. Øverst mot uendeligheten blir vårt liv klarere, mer for-

klart. Det får mer mening og mystikk.

Men ”utsikten” kan være like god nedenfra som ovenfra. Opplevelsen er ikke avhengig av kurvene på kartet. Man kan sitte ved et stille tjern og se de drivende skyene speile seg i vannflaten. Man kan høre vindens susende kjærtegn i trekro-nene, eller stillheten som hvisker gode ord om frihet og fred. Eller fuglesangen morgen og kveld, måltrostens glade stev eller lerkens jublende toner. ”Kvar gong ho tirlar i morgonstundi, då verter verdi ny.” Ja, man kan lagre alle slags øyeblikksbilder i hodet og ta dem fram som en liten tankeflukt i hverdagen.

Eller man kan rett og slett forundre seg over livets gave. ”Kven skal eg takka for det eg fekk sjå, sola gå under og berga bli blå? Kven skal eg takke for all denne æra, i dette å gå her og vera og vera?” spør Tor Jonsson.

Det er stort å være menneske, med drømmer og spor i sjelen. Med himmelbroer for lengselen. Da vismennene fra øst så stjernen, ble de ”fylt av glede” (Matt 2,10). For møtet med Jesus er den største opplevelsen av alt som er stort.

I *Vägen hem* forteller Harry Månsus om

første gangen han så Veikko Hakulinen, den finske skikongen, i spenstige klyv opp brattbakken i hjembygden. Det var en stor stund for en glad gutt. Og det er ingen tilfeldighet at møtene med Hakulinen og Jesus har mange likhetspunkter. Vi har ikke fått to sjelsliv, et til idrettsopplevelser og et til religiøsitet. Nei, det er de samme nervene og den samme personligheten som gir seg hen til sport, musikk, stjernehimmlen, kvinnen og mannen og Jesus fra Nasaret. Å være en kristen er å gi seg hen til den åndelige virkeligheten, slik vi står overfor den i Jesus Kristus. Det er derfor de fleste religiøse beslutninger blir tatt i lengselens og begeistringens og hengivelsens tid i tenårene. Livet får en ny dimensjon og blir mer levende. "Frelsen er som solskinn," påpeker Ellen White i *Slektenes håp*. "Den tilhører hele verden." Alle mennesker. Alt.

I den forunderlige lille boken *Sången om livet* skriver Frank Mangs om kvinnen fra Sykar, kvinnen med fem menn, og møtet med Jesus en dag ved brønnen. "Jeg var død innvendig, men nå har jeg begynt å leve," sier hun. Ordene fra Jesus gikk rett inn til hjertet og vekket det indre liv. På vei tilbake til byen, for å fortelle om Jesus, ble hun stående stille på samme måten som trærne, gresset og hveteåkrene blir stille når aftenvinden legger seg til ro. Slik stod hun lenge, takknemlig, taus og tankefull. Hun så opp mot himmelen, forbi stjernene og tiden, og stilte et spørsmål. Hun hvisket det fram, men det lød gjennom hele universet: "Kan man dø av liv – av bare liv?"

På gresk benytter man ordet *ekstasis* for å beskrive en slik opplevelse. Når folket så hva Jesus gjorde, ble de *helt ute av seg* av undring; stemningen var så å si "ekstatisk" (Luk 5,26).

Er vi ikke mest oss selv når vi er ute av oss selv? ■

Velkommen til seniortreff i Mjøndalen Adventistkirke søndag den 22. oktober kl. 11.00.

Vi får besøk av generalsekretæren i Bibelselskapet Øyvind Haraldseid, som vil fortelle om Bibelselskapets arbeid.

Det blir servert velsmakende middag.

Påmelding ved innbetaling av kr 200 til Seniorforeningens konto nr 3000 26 41876 innen 12. oktober.

Senioren

Organ for

SYVENDEDEGAS ADVENTISTKIRKENS SENIORFORENING

Adresse: Postboks 124

3529 Røyse

Bank: 3000 26 41867

Org.nr: 997 229 231

Nett: www.sdasenior.no

Leder

FINN MØLLER NIELSEN

Helgerødv. 106A, 3233 Sandefjord

Telefon 992 49 714

finn.moller.nielsen@hebb.no

Sekretær

KNUT STØRKERSEN

Magasinveien 3, 3330 Skotselv,

Telefon 911 88 585

knuthst@gmail.com

Kasserer

LEONARD LØVOLL

Langøyvegen 13, 6014 Ålesund

Telefon 91649500

leonard@lovoll.no

Redaktør for *Senioren*

OVE BERNTSEN

Øvre Grøndokkvei 35, 3531 Krokkleiva

Telefon 41223217

oselme-b@online.no

Senioren kommer ut fire ganger i året og sendes til alle medlemmer av SDA Seniorforening. Medlemskap tegnes ved å sende kr 200 til bankkonto nummer 3000 26 41867.

Gaver til bladet eller Seniorforeningens aktiviteter, sendes også til konto 3000 26 41867. Mange takk!

Oppsigelse av medlemskap gjøres via sekretæren.

Tips, artikler og bildestoff til bladet sendes redaktøren.

Returadresse
Senioren
Knut Størkersen
Magasinveien 3
3330 Skotselv

Knuste kar

Eit kjerald som er knust
er det lite verdi i.
Det sopar vi på golvet
og hiv i søpla vi.

For det kan ikkje brukast
til noko nyttig meir.
Så bort med knuste kar
i butikken er det fleir.

Vi ynskjer berre nytta
det som er heilt og pent.
Det sunde hiv vi bort
når det ikkje er så vent.

Eit menneske kan knusast
og ramla heilt i knas.
Når sorg og motgang raser
då er det lite stas.

Vi ser det kanskje på dei
men mange held det løynt
Dei orkar ikke visa
kva dei har sett og røynt.

Nei, ikkje alle lever
sitt liv så rett og beint.
Og ikkje alle fekk det
slik som dei hadde meint.

Om andre vil oss døma
for våre skeive steg.
Så er det mest fordi
dei har aldri gått vår veg.

Og tenk det er ein Meister
som samler knuste kar.
Og set dei fint i saman
med kunstnerhanda var.

Om kjeraldet gjekk sund
og vart slått i tusen knas
Han kan på ny det skapa
til aller beste stas.

Torgunn Skoglund

